

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 2 kwietnia 1964 r.

Nr 22

TRESC:
Poz.:

ZARZĄDZENIA:

- 97 — Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 16 marca 1964 r. w sprawie uzgadniania cen artykułów nietypowych i opłat za nietypowe usługi (roboty) przemysłowe wykonywane dla jednostek gospodarki uspołecznionej przez przedsiębiorstwa podległe i nadzorowane przez Ministra Handlu Wewnętrznego 163
- 98 — Prezesa Centralnego Urzędu Gospodarki Wodnej z dnia 9 marca 1964 r. w sprawie powierzenia organom administracji rolnej prezydiów rad narodowych wykonywania nadzoru i kontroli nad spótkami wodnymi 164

OBWIESZCZENIE

- 99 — Prezesa Narodowego Banku Polskiego z dnia 1 kwietnia 1964 r. w sprawie kursów dewiz i pieniędzy zagranicznych 165

97

ZARZĄDZENIE MINISTRA HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 16 marca 1964 r.

w sprawie uzgadniania cen artykułów nietypowych i opłat za nietypowe usługi (roboty) przemysłowe wykonywane dla jednostek gospodarki uspołecznionej przez przedsiębiorstwa podległe i nadzorowane przez Ministra Handlu Wewnętrznego.

Na podstawie § 10 uchwały nr 72 Rady Ministrów z dnia 5 lutego 1963 r. w sprawie cen artykułów nietypowych i opłat za nietypowe usługi (roboty) przemysłowe wykonywane na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr 17, poz. 96) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zarządzenie dotyczy:

- 1) przedsiębiorstw objętych planem centralnym Ministerstwa Handlu Wewnętrznego,
- 2) przedsiębiorstw zgrupowanych w wojewódzkich zjednoczeniach przedsiębiorstw handlowych, prowadzących produkcję artykułów nietypowych i wykonywających nietypowe usługi (roboty) przemysłowe.

§ 2. 1. Przez użyte w zarządzeniu określenia należy rozumieć:

- 1) artykuły nietypowe — artykuły zaopatrzeniowe i inwestycyjne nie objęte obowiązującymi cennikami oraz ich uzupełnieniami, których produkcja ma charakter jednorazowy i wykonywana jest na warunkach technicznych, określonych indywidualnie przy każdym zamówieniu, przez produkcję jednorazową rozumie się również produkcję małoseryjną, jeżeli ma ona charakter niepowtarzalny,
- 2) nietypowe usługi (roboty) przemysłowe — usługi nie objęte obowiązującymi cennikami i taryfami, wykonywane na indywidualne zamówienia,
- 3) artykuł nietypowy najbardziej zbliżony do artykułu typowego — artykuł nietypowy dający się porównać do artykułu typowego pod względem przeznaczenia, użytych do produkcji surowców (materiałów) lub technologii wytwarzania.

2. Przepisy dotyczące artykułów nietypowych stosuje się odpowiednio do nietypowych usług (robót) przemysłowych.

§ 3. 1. Podstawą do określenia cen artykułów nietypowych jest kalkulacja kosztów własnych wykonawcy z doli-

zeniem zysku osiąganego na najbardziej zbliżonych artykułach typowych, nie wyższego jednak niż przeciętny zysk osiągany w danym zakładzie.

2. Jeżeli ceny najbardziej zbliżonych artykułów typowych nie pokrywają ich kosztu, podstawą do określenia ceny artykułów nietypowych jest kalkulacja planowanych kosztów ich wytwarzania z uwzględnieniem zysku w wysokości nie przekraczającej 5%.

§ 4. Jeżeli artykuł nietypowy różni się w wykonaniu lub w wyposażeniu od artykułu typowego, objętego cennikiem obowiązującym wykonawcę lub na który ustalona została cena przez organ właściwy dla wykonawcy, a w obowiązującym dla artykułu typowego cenniku (cenie) nie przewidziano dla tych zmian odpowiednich narzutów lub opustów, cenę artykułu nietypowego określa się zwiększając lub zmniejszając cenę artykułu typowego o różnicę kosztów wynikającą z dokonanych zmian z uwzględnieniem przypadającego od tej różnicy zysku w wysokości osiąganego na artykule typowym.

§ 5. 1. W wyjątkowych przypadkach (np. przy nietypowych skomplikowanych remontach i produkcji skomplikowanych maszyn i urządzeń), gdy w chwili zawierania umowy dane dotyczące warunków technicznych nie pozwalają na sporządzenie dokładnej kalkulacji, dopuszczalne jest określenie limitu ceny.

2. Jeżeli określony został limit ceny, cenę ostateczną określa się na podstawie kalkulacji wynikowej. Jeżeli cena wynikająca z kalkulacji jest wyższa od określonego limitu ceny, za cenę ostateczną przyjmuje się cenę równą limitowi.

3. Jeżeli w czasie wykonywania umowy zamawiający wprowadza zmiany w dokumentacji technicznej lub w warunkach dostaw, mające zasadniczy wpływ na cenę artykułu, limit ceny powinien być odpowiednio zmieniony.

§ 6. 1. Ceny artykułów nietypowych oraz limity cen określają w drodze uzgodnienia wykonawca z zamawiającym.

2. Jeżeli pomiędzy wykonawcą a zamawiającym nie nastąpi uzgodnienie, o którym mowa w ust. 1, cenę ustala Minister Handlu Wewnętrznego w porozumieniu z ministrem, któremu podlega zamawiający, a w razie niedojścia do porozumienia — cenę ustala Państwowa Komisja Cen.

§ 7. 1. Uzgodnienie, o którym mowa w § 6 ust. 1, następuje przez przesłanie zamawiającemu przez wykonawcę kalkulacji uzasadniającej proponowaną cenę.

2. Kalkulację, o której mowa w ust. 1, przesyła wykonawca zamawiającemu w dwóch egzemplarzach w ciągu 14 dni od otrzymania zamówienia.

3. Zamawiający w terminie 7 dni od otrzymania kalkulacji zawiadamia wykonawcę o przyjęciu ceny lub zgłasza w tym terminie zastrzeżenia do poszczególnych pozycji kalkulacji, zwracając jeden egzemplarz kalkulacji wraz z uwagami.

4. Wykonawca w terminie 7 dni od otrzymania zastrzeżeń zawiadamia zamawiającego o ich przyjęciu lub skierowaniu wniosku o ustalenie ceny do Ministerstwa Handlu Wewnętrznego.

§ 8. Traci moc zarządzenie nr 29 Ministra Handlu Wewnętrznego z dnia 7 lutego 1961 r. w sprawie trybu ustalania cen na wyroby nietypowe i opłat za nietypowe usługi, wykonywane przez Zakłady Wytwórcze Mebli Artystycznych w Henrykowie na zamówienie jednostek gospodarki uśpołecznionej (Dz. Urz. MHW Nr 8, poz. 17).

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie po upływie dwóch tygodni od dnia ogłoszenia.

Minister Handlu Wewnętrznego: M. Lesz

98

ZARZĄDZENIE PREZESA CENTRALNEGO URZĘDU GOSPODARKI WODNEJ

z dnia 9 marca 1964 r.

w sprawie powierzenia organom administracji rolnej prezydiów rad narodowych wykonywania nadzoru i kontroli nad spółkami wodnymi.

Na podstawie art. 116 ust. 3 ustawy z dnia 30 maja 1962 r. — Prawo wodne (Dz. U. Nr 34, poz. 158) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Powierza się właściwym do spraw rolnych organom prezydiów powiatowych (miejskich, dzielnicowych) rad narodowych sprawowanie nadzoru i kontroli nad wykonywaniem zadań spółek wodnych w zakresie budowy, utrzymania i eksploatacji:

- 1) urządzeń melioracji wodnych oraz prowadzenia racjonalnej gospodarki na zmeliorowanych terenach,
- 2) urządzeń do zaopatrywania w wodę ludności gromad (wsi) oraz urządzeń kanalizacyjnych dla potrzeb tej ludności.

2. Nadzór i kontrola określone w ust. 1 nie obejmują spraw:

- 1) tworzenia spółek wodnych oraz ustanawiania ich organów,
- 2) zatwierdzania i nadawania statutów spółkom wodnym,
- 3) zwiększania budżetów uchwalonych przez walne zgromadzenia spółek wodnych,
- 4) ustalania wysokości składek i świadczeń, jakie powinni ponosić właściciele (użytkownicy) gruntów lub zakładów, którzy nie należą do spółek wodnych, a odnoszą korzyści z obiektów budowlanych gospodarki wodnej objętych działalnością spółek wodnych,
- 5) rozwiązywania spółek wodnych i wyznaczania likwidatorów,
- 6) zatwierdzania uchwał walnego zgromadzenia członków o rozwiązaniu spółek wodnych.

§ 2. Sprawowanie nadzoru i kontroli przez właściwy do spraw rolnych organ prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej obejmuje w szczególności:

- 1) udzielanie instrukcji w zakresie opracowywania rocznych planów robót i budżetów,
- 2) sprawdzanie, czy opracowane plany robót i budżety są wystarczające do wykonania zadań spółki na dany rok,

- 3) sprawowanie nadzoru technicznego nad budową i utrzymaniem obiektów budowlanych i urządzeń,
- 4) sprawdzanie stanu technicznego oraz działania obiektów budowlanych i urządzeń,
- 5) sprawowanie nadzoru nad stosowaniem zabiegów agrotechnicznych i stanem gospodarki rolnej na zmeliorowanych terenach,
- 6) wykonywanie kontroli finansowej spółki,
- 7) kontrolowanie działalności organów spółki,
- 8) opiniowanie uchwał walnego zgromadzenia spółki,
- 9) prowadzenie wśród mieszkańców gromad (wsi) akcji uświadamiającej co do potrzeby tworzenia spółek wodnych i pomoc przy ich organizowaniu,
- 10) opracowywanie i bezpłatne dostarczanie spółkom dokumentacji technicznej,
- 11) odpłatne zaopatrywanie spółek w materiały niezbędne do wykonania, utrzymania i eksploatacji obiektów budowlanych i urządzeń oraz pomoc przy nabywaniu maszyn i innych materiałów potrzebnych do wykonania zadań spółki,
- 12) występowanie do organów administracji wodnej w sprawach tworzenia spółek w drodze decyzji, zatwierdzania statutów, zwiększania budżetów, likwidacji oraz w innych sprawach należących do właściwości organów administracji wodnej.

§ 3. Jeżeli spółki wodne budują, utrzymują lub eksploatują urządzenia melioracji wodnej na terenach objętych zakresem działania organów gospodarki komunalnej i mieszkaniowej prezydiów rad narodowych, nadzór i kontrola określone w § 2 są sprawowane w porozumieniu z tymi organami.

§ 4. Traci moc zarządzenie nr 11 Prezesa Centralnego Urzędu Gospodarki Wodnej oraz Ministra Rolnictwa z dnia 7 listopada 1960 r. w sprawie nadzoru nad spółkami wodnymi melioracyjnymi.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
Prezes Centralnego Urzędu Gospodarki Wodnej: J. Grochulski